

Art. 25⁵. Przepisy ustawy dotyczące zakładowych systemów wynagradzania, o których mowa w rozdziale 2, nie mają zastosowania w zakładach pracy, w których została zawarta zakładowa umowa zbiorowa — z dniem wejścia w życie tej umowy, a do zakładów pracy, o których mowa w art. 1 ust. 4 — z dniem wejścia w życie układu zbiorowego pracy obejmującego te zakłady.

Art. 25⁶. Po dniu wejścia w życie układu zbiorowego pracy zmian zakładowego systemu wynagradzania wprowadzonego przed tą datą dokonuje się, z zastrzeżeniem art. 25⁷, w drodze zakładowej umowy zbiorowej.

Art. 25⁷. Przedsiębiorstwo państwowe, którego organy — stosownie do przepisów art. 241² § 2 pkt 1 Kodeksu pracy — nie wyraziły pozytywnej opinii w sprawie układu zbiorowego pracy, może wprowadzić zakładowy system wynagradzania w drodze porozumienia na zasadach określonych w rozdziale 2.”;

22) art. 26 skreśla się.

Art. 2. Zakład pracy stosujący zakładowy system wynagradzania wprowadzony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy jest obowiązany przed upływem 12 miesięcy od tej daty zawrzeć protokół dodatkowy do porozumienia, dostosowujący ten system do przepisów ustawy.

Art. 3. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. — Kodeks pracy (Dz. U. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162, z 1986 r. Nr 42, poz. 201 oraz z 1987 r. Nr 21, poz. 124) w art. 241¹⁸ dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Strony układu mogą postanowić, że w zakładach pracy objętych postanowieniami układu nie mają zastosowania przepisy § 2—5; w takim wypadku stosuje się odpowiednio art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. Nr 5, poz. 25, z 1987 r. Nr 33, poz. 181 oraz z 1988 r. Nr 20, poz. 134)”.

Art. 4. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o planowaniu społeczno-gospodarczym (Dz. U. z 1987 r. Nr 4, poz. 26 i Nr 33, poz. 181) w art. 33 pkt 2 skreśla się.

Art. 5. Minister Pracy i Polityki Socjalnej ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1988 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. K. Barcikowski
Sekretarz Rady Państwa: Z. Surowiec

135

USTAWA

z dnia 17 czerwca 1988 r.

o zmianie niektórych przepisów prawa karnego i prawa o wykroczeniach.

Art. 1. W Kodeksie karnym wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 34:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Obowiązek określony w art. 33 § 2 pkt 2 polega na wykonywaniu nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele publiczne w odpowiednim uspołecznionym zakładzie pracy lub instytucji użyteczności publicznej w wymiarze od 20 do 50 godzin w stosunku miesięcznym.

§ 2. W stosunku do osoby zatrudnionej w uspołecznionym zakładzie pracy sąd, zamiast obowiązku określonego w § 1, może orzec potrącenie od 10 do 25% wynagrodzenia za pracę na rzecz Skarbu Państwa albo na cel społeczny wskazany przez sąd; w okresie odbywania kary skazany nie może rozwiązać bez zgody sądu stosunku pracy, jak również nie można go w tym okresie przenieść na wyższe stanowisko.”.

b) w § 3 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „z tym że potrącenie może orzec na rzecz tego zakładu na potrzeby związane z wykonywaniem kary albo na cel społeczny wskazany przez sąd.”

2) w art. 84 § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Jeżeli skazany uchyła się od odbywania kary ograniczenia wolności, sąd określa zastępczą karę grzywny, przyjmując miesiąc ograniczenia wolności za równoważny grzywnie od 10 000 do 30 000 złotych, a w wyjątkowych wypadkach — zastępczą karę pozbawienia wolności, przy czym miesiąc ograniczenia wolności odpowiada 15 dniom pozbawienia wolności. Kara zastępcza nie może przekroczyć górnej granicy kary pozbawienia wolności przewidzianej za dane przestępstwo, a jeżeli przestępstwo nie jest zagrożone taką karą — 6 miesięcy pozbawienia wolności.

§ 3. Jeżeli skazany nie uiszczy w terminie grzywny określonej w myśl § 2, a zostanie stwierdzone, że nie można jej ściągnąć w drodze egzekucji, sąd zarządza wykonanie zastępczej kary po-

zbawienia wolności, przy czym miesiąc ograniczenia wolności odpowiada 15 dniom pozbawienia wolności."

3) w art. 91:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Warunkowe zwolnienie może nastąpić po odbyciu przez skazanego co najmniej połowy kary, jeżeli odbywa ją po raz pierwszy, a dwóch trzecich kary, jeżeli już uprzednio odbywał karę pozbawienia wolności jako karę zasadniczą.

§ 2. Warunkowe zwolnienie może nastąpić po odbyciu co najmniej jednej trzeciej kary przez skazanego:

- 1) za przestępstwo nieumyślne,
- 2) młodocianego,
- 3) który sam sprawuje pieczę nad dzieckiem do lat 15, do której wykonywania są obowiązani rodzice,
- 4) będącego kobietą, która w chwili orzekania o warunkowym zwolnieniu ma ukończone 60 lat, albo mężczyzną, który ukończył 65 lat.”;

b) dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Warunkowe zwolnienie może nastąpić nie wcześniej niż po odbyciu przez skazanego 6 miesięcy kary pozbawienia wolności.”

4) w art. 120 w § 9 wyrazy „300 000 złotych” zastępuje się wyrazami „2 000 000 złotych”, a wyrazy „600 000 złotych” wyrazami „4 000 000 złotych”.

Art. 2. W Kodeksie postępowania karnego wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 419:

a) w § 1 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) przewidziane w art. 156 § 2, art. 214, art. 275 § 1, art. 280 § 1 i art. 284 § 1 Kodeksu karnego,

3) przewidziane w art. 199 § 1, art. 203 § 1, art. 204 § 1 i 2, art. 205 § 1, art. 212 § 1, art. 213 i art. 215 § 1 Kodeksu karnego, jeżeli wartość przedmiotu przestępstwa albo szkoda wyrządzona lub zamierzona nie przekracza 100 000 złotych”;

b) dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) przewidziane w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1, art. 6 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu niedozwolonego wyrobu spirytusu (Dz. U. Nr 27, poz. 169)”;

2) w art. 422:

a) dodaje się nowy § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Jeżeli wartość przedmiotu przestępstwa albo szkoda wyrządzona lub zamierzona przekracza 50 000 złotych, zawiadomienie prokuratora o wszczęciu dochodzenia jest obowiązkowe.”.

b) dotychczasowe § 2 i 3 otrzymują oznaczenie § 3 i 4;

3) rozdział 45 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 45. Postępowanie przyspieszone.

Art. 446. W postępowaniu przyspieszonym stosuje się przepisy o postępowaniu uproszczonym, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.

Art. 447 § 1. W postępowaniu przyspieszonym mogą być rozpoznawane sprawy o przestępstwa określone w:

- 1) art. 156 § 2, art. 166, 167 § 1, art. 171 § 1, art. 181 § 1, art. 182 § 1, art. 236 i 237 Kodeksu karnego, jeżeli mają one charakter chuligański,
- 2) art. 199, 203, 212 § 1 i art. 213 Kodeksu karnego, jeżeli wartość przedmiotu przestępstwa albo szkoda wyrządzona lub zamierzona nie przekracza 100 000 złotych,
- 3) art. 146, 147, 259, 275 § 1, art. 280 § 1 i art. 284 Kodeksu karnego,
- 4) art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu niedozwolonego wyrobu spirytusu,
- 5) art. 43 ust. 1 i 2 oraz art. 44 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230, z 1984 r. Nr 34, poz. 184 i z 1987 r. Nr 33, poz. 180)

— jeżeli sprawca został ujęty na gorącym uczynku lub bezpośrednio potem i doprowadzony przez Milicję Obywatelską lub inny uprawniony organ do sądu, w ciągu 48 godzin od chwili ujęcia.

§ 2. W postępowaniu tym można zaniechać prowadzenia dochodzenia lub prowadzić je w niezbędnym zakresie bez wydania postanowienia o jego wszczęciu.

§ 3. Postępowanie przyspieszone toczy się w trybie publicznoskargowym, także o przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego, jeśli miały one charakter chuligański.

§ 4. W wypadkach określonych w § 1, z wyłączeniem spraw o przestępstwa o charakterze chuligańskim, można zaniechać doprowadzenia sprawcy do sądu, doręczając mu wezwanie do stawienia się na rozprawę w wskazanym dniu i godzinie w okresie nie przekraczającym 48 godzin. W tym wypadku przesłuchanie sprawcy jest obowiązkowe. Sprawca wezwany do sądu jest obowiązany stawić się we wskazanym terminie.

§ 5. Funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej lub innego uprawnionego organu składa na piśmie zatwierdzone przez prokuratora zawiadomienie o przestępstwie wraz z wnioskami dowodowymi; zawiad

domienie to zastępuje akt oskarżenia. Odpis zawiadomienia doręcza się oskarżonemu.

§ 6. Sąd przystępuje niezwłocznie do rozpoznawania sprawy, a art. 299, 305 i 423 nie stosuje się.

§ 7. W sprawach o przestępstwa rozpoznawane w trybie przyspieszonym o terminie rozprawy zawiadamia się prokuratora. Udział oskarżyciela w rozprawie jest obowiązkowy. Jeżeli w rozprawie nie bierze udziału prokurator, organom, o których mowa w § 5, przysługuje prawo popierania oskarżenia przed sądem pierwszej instancji.

Art. 448 § 1. Postępowanie przyspieszone toczy się również w razie jednorazowego przerwania rozprawy na czas nie dłuższy niż 7 dni.

§ 2. Jeżeli sprawy nie można rozpoznać w terminie wskazanym w § 1, sąd rozstrzyga w kwestii środka zapobiegawczego i przekazuje sprawę prokuratorowi, zawiadamiając o tym pokrzywdzonego.

§ 3. Jeżeli sąd w toku rozprawy stwierdzi, że sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu przyspieszonym, rozpoznaje ją w tym samym składzie w trybie uproszczonym, chyba że tryb ten jest niedopuszczalny. W tym wypadku przekazuje ją do właściwego postępowania.

Art. 449. Każda osoba wezwana w charakterze świadka przez Milicję Obywatelską lub inny uprawniony organ jest obowiązana stawić się w sądzie we wskazanym terminie.

Art. 450. Jeżeli sąd przewiduje możliwość wymierzenia kary pozbawienia wolności powyżej 1 roku lub grzywny powyżej 500 000 złotych, rozstrzyga w kwestii środka zapobiegawczego i przekazuje sprawę prokuratorowi.

Art. 451. § 1. Jeżeli oskarżony, któremu doręczono wezwanie, nie stawia się na rozprawę i nie stawia się również jego obrońca, sąd może rozpoznać sprawę w czasie nieobecności oskarżonego i wydać wyrok zaoczny.

§ 2. Jeżeli oskarżony nie stawiał się na rozprawę, odczytuje się uprzednio złożone jego wyjaśnienia.

§ 3. Rozprawy nie można przeprowadzić w czasie nieobecności oskarżonego, jeżeli dostatecznie usprawiedliwił swe niestawiennictwo i wnosil o odroczenie rozprawy. W takim wypadku przekazuje się sprawę prokuratorowi.

Art. 452. W razie skazania na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, sąd rozstrzyga w kwestii stosowania środka zapobiegawczego.

Art. 453. § 1. Termin, o którym mowa w art. 370 § 1, wynosi 3 dni, a w art. 393 § 1 — 7 dni.

§ 2. Akta sprawy wraz z rewizją przedstawia się niezwłocznie sądowi drugiej instancji, który rozpoznaje sprawę najpóźniej w ciągu miesiąca od ich otrzymania.

Art. 454. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Adwokackiej, określi w drodze rozporządzenia sposób zapewnienia oskarżonemu korzystania z pomocy obrońcy i możliwości jego wyboru w postępowaniu przyspieszonym.”;

4) po rozdziale 45 dodaje się rozdział 45a w brzmieniu:
„Rozdział 45a. Postępowanie nakazowe.

Art. 454a. § 1. W sprawach o przestępstwa podlegające rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym sąd może w wypadkach pozwalających na orzeczenie kary ograniczenia wolności lub samostnej grzywny wydać nakaz karny.

§ 2. W postępowaniu nakazowym stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu uproszczonym, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.

§ 3. Sąd może wydać nakaz karny, jeżeli na podstawie zebranych dowodów okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

§ 4. Nakaz karny wydaje sąd na posiedzeniu w składzie jednego sędziego.

Art. 454b. Wydanie nakazu karnego jest niedopuszczalne:

- 1) w stosunku do sprawcy czynu o charakterze chuligańskim,
- 2) w stosunku do nieletniego,
- 3) w stosunku do pozbawionego wolności w tej lub innej sprawie,
- 4) w sprawie z oskarżenia prywatnego,
- 5) jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 70 § 1.

Art. 454c. § 1. Nakazem karnym można orzec karę ograniczenia wolności do 6 miesięcy lub grzywnę do 200 000 złotych.

§ 2. Obok kary zasadniczej można, w wypadkach przewidzianych w ustawie, orzec karę dodatkową przypadku rzeczy, jak również nawiązkę.

§ 3. Sąd może poprzestać na orzeczeniu kary dodatkowej, o której mowa w § 2, jeżeli zachodzą warunki orzeczenia tylko tej kary.

Art. 454d. § 1. Wydając nakaz karny sąd zasądza w całości roszczenie zgłoszone w powództwie cywilnym lub odszkodowanie pieniężne na podstawie art. 363.

§ 2. Jeżeli materiał dowodowy zebrany w postępowaniu przygotowawczym nie wystarcza do rozstrzygnięcia powództwa cywilnego, sąd pozostawia powództwo cywilne bez rozpoznania.

Art. 454e. Nakaz karny powinien zawierać:

- 1) oznaczenie sądu i sędziego, który go wydał,
- 2) datę wydania nakazu,
- 3) imię i nazwisko oraz inne dane określające tożsamość oskarżonego,
- 4) dokładne ustalenie czynu przypisanego przez sąd oskarżonemu, ze wskazaniem zastosowanych przepisów ustawy karnej,
- 5) wymiar kary i inne niezbędne rozstrzygnięcia,
- 6) uzasadnienie.

Art. 454f. § 1. Odpis nakazu karnego doręcza się oskarżycielowi, a oskarżonemu i jego obrońcy — wraz z odpisem aktu oskarżenia i pozwu. W każdym wypadku odpis nakazu karnego doręcza się prokuratorowi. W nakazie należy przytoczyć przepisy o prawie, terminie i sposobie wniesienia sprzeciwu oraz skutkach jego niewniesienia.

§ 2. W razie niemożności doręczenia oskarżonemu nakazu karnego w ciągu 3 miesięcy, sąd może uznać nakaz za bezskuteczny; sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

Art. 454g. § 1. Oskarżonemu i oskarżycielowi przysługuje prawo wniesienia sprzeciwu do sądu, który wydał nakaz karny, w terminie zawitym 7 dni od dnia doręczenia nakazu.

§ 2. Prezes sądu odmawia przyjęcia sprzeciwu, jeżeli został wniesiony po terminie lub przez osobę nie uprawnioną. Na zarządzenie odmawiające przyjęcia sprzeciwu przysługuje zażalenie.

§ 3. W razie wniesienia sprzeciwu nakaz karny traci moc; sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

§ 4. Jeżeli w sprzeciwie podniesiono wyłączenie zarzuty przeciwko rozstrzygnięciu o roszczeniu cywilnym, nakaz karny traci moc tylko w tej części, a sąd na posiedzeniu pozostawia powództwo cywilne bez rozpoznania lub przekazuje pozew sądowi właściwemu do rozpoznawania spraw cywilnych. Nakaz karny traci moc w całości, gdy w sprzeciwie podniesiono zarzuty przeciwko rozstrzygnięciu o zasądzeniu odszkodowania na podstawie art 363.

§ 5. Sprzeciw może być cofnięty do czasu rozpoczęcia przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej. W razie cofnięcia sprzeciwu nakaz karny pozostaje w mocy

Art. 454h. Sąd rozpoznając sprawę po wniesieniu sprzeciwu nie jest związany treścią nakazu karnego, który utracił moc.

Art. 454i. Nakaz karny, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub sprzeciw cofnięto, ulega wykonaniu jak prawomocny wyrok skazujący.”;

5) w art. 563 wyrazy „prywatnoskargowym i przyspieszonym” zastępuje się wyrazami „prywatnoskargowym, przyspieszonym i nakazowym”.

Art. 3. W Kodeksie karnym wykonawczym wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 55 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Najwyższą nagrodę stanowi zezwolenie uprawniające do opuszczenia zakładu karnego na czas nie przekraczający 5 dni. Z nagrody może korzystać jedynie skazany wyróżniający się dobrym zachowaniem i postęпами w resocjalizacji, po odbyciu co najmniej połowy tej części kary pozbawienia wolności, po której może być warunkowo przedterminowo zwolniony.”;

2) art. 116 otrzymuje brzmienie:

„Art. 116. § 1. W razie orzeczenia wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele publiczne w uspołecznionym zakładzie pracy lub orzeczenia skierowania skazanego do takiego zakładu w celu podjęcia tam pracy, sąd przesyła odpis orzeczenia zakładowi pracy wyznaczonemu przez wojewodę (prezydenta miasta stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi), w razie zaś orzeczenia wykonania nieodpłatnej, dozorowanej pracy na cele publiczne w instytucji użyteczności publicznej — instytucji wykonującej to orzeczenie Sąd może określić rodzaj pracy przy kierowaniu do wykonania orzeczenia z rygorem nieodpłatnej, dozorowanej pracy. Zmiana określonego przez sąd rodzaju pracy może nastąpić tylko za zgodą sądu.

§ 2. Uspołecznione zakłady pracy obowiązane do przyjęcia skazanych w celu wykonywania obowiązku pracy wyznacza wojewoda (prezydent miasta stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi), instytucje zaś, o których mowa w § 1 — sąd.

§ 3. Skierowania do odpowiedniego zakładu pracy lub instytucji, o których mowa w § 1 sąd może dokonać na posiedzeniu z udziałem przedstawiciela tego zakładu lub instytucji Sąd wzywa skazanego do stawienia się w wyznaczonym terminie do wskazanego zakładu pracy lub instytucji

3) w art 117 w § dodaje się zdanie

„Sąd poucza skazanego o obowiązkach konsekwencjach wynikających z uchylania się od odbywania kary”

4) art. 118 otrzymuje brzmienie:

„Art. 118. § 1. Zakład pracy zatrudnia skazanego skierowanego do tego zakładu w celu wykonywania pracy przez okres wymieniony w orzeczeniu, a także dokonuje potrącenia, w ciągu tego okresu, procentowo określonej w orzeczeniu części wynagrodzenia za pracę.

§ 2. Art. 116 § 3 i art. 117 § 2 stosuje się odpowiednio.”

5) art. 120 otrzymuje brzmienie:

„Art. 120. § 1. Zakład pracy, w którym jest wykonywana kara ograniczenia wolności, oraz instytucja, o której mowa w art. 116 § 1, mają obowiązek zawiadomić sąd, w terminach przez sąd określonych, jak również niezwłocznie po zakończeniu odbywania kary, o rodzaju przydzielonej skazanemu pracy, jego stosunku do pracy oraz o tym, czy skazany przestrzegał porządku prawnego. Zakłady pracy i instytucje, o których mowa w art. 116 § 1, mają obowiązek wyznaczania pracowników odpowiedzialnych za organizowanie pracy skazanych i jej przebieg.

§ 2. Jeżeli skazany nie stawiał się w terminie do pracy lub ją porzucił albo nie przestrzega ustalonego porządku i dyscypliny, zakład pracy lub instytucja, o której mowa w art. 116 § 1, niezwłocznie zawiadamia o tym sąd.

§ 3. Kwoty odpowiadające wynagrodzeniu, jakie za wykonaną, nieodpłatną dozоровaną pracę należałoby zapłacić, gdyby została wykonana na podstawie umowy o pracę lub umowy o świadczenie usług, oraz kwoty potrącone z wynagrodzenia za pracę na rzecz zakładu pracy na potrzeby związane z wykonywaniem kary powinny być w szczególności przeznaczone na cele związane z organizowaniem i dozowaniem pracy skazanych.

§ 4. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa tryb wyznaczania przez wojewodę (prezydenta miasta stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi) zakładów pracy, w których wykonywana jest kara ograniczenia wolności, szczególne obowiązki zakładów pracy lub instytucji, o których mowa w art. 116 § 1, w zakresie wykonywania tej kary oraz szczególne zasady gospodarowania środkami uzyskanymi z wykonywania kary ograniczenia wolności, jak również szczególne zasady wynagradzania wyznaczonych pracowników, o których mowa w § 1, a także może określić ulgi, w tym ulgi podatkowe, dla tych zakładów i instytucji.”

6) w art. 122 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie uchylania się skazanego od odbywania kary ograniczenia wolności, zakład pracy, w którym kara jest lub ma być wykonywana, albo instytucja, o której mowa w art. 116 § 1, niezwłocznie zawiadamiają o tym sąd, który wydaje odpowiednie postanowienie. Uchylaniem się jest również uporczywe naruszanie obowiązków wymienionych w art. 113 niniejszego Kodeksu oraz w art. 35 Kodeksu karnego.”

7) w art. 124 w § 1 i 3 po wyrazach „zakład pracy” dodaje się wyrazy „lub instytucja użyteczności publicznej”, a wyrazy „w którym” zastępuje się wyrazami „w których”.

Art. 4. W Kodeksie wykroczeń wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Obowiązek określony w art. 20 § 2 pkt 2 polega na wykonywaniu nieodpłatnej dozоровanej pracy na cele publiczne w odpowiednim uspołecznionym zakładzie pracy lub instytucji użyteczności publicznej w wymiarze od 20 do 50 godzin w stosunku miesięcznym.

§ 2. W stosunku do osoby zatrudnionej w uspołecznionym zakładzie pracy organ orzekający, zamiast obowiązku określonego w § 1, może orzec potrącenie od 10 do 25% wynagrodzenia za pracę na rzecz Skarbu Państwa albo na cel społeczny wskazany przez organ orzekający; w okresie odbywania kary ukarany nie może rozwiązać bez zgody organu orzekającego stosunku pracy, jak również nie można w tym okresie przenieść ukaranego na wyższe stanowisko.”

b) w § 3 na końcu kropkę skreśla się i dodaje się wyrazy „z tym że potrącenie może orzec na rzecz tego zakładu na potrzeby związane z wykonywaniem kary albo na cel społeczny wskazany przez organ orzekający.”

2) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Art. 23. Jeżeli ukarany uchyla się od wykonywania kary ograniczenia wolności, ulega ona zamianie na zastępczą karę grzywny, przy czym miesiąc ograniczenia wolności przyjmuje się za równoważny grzywnie od 10 000 do 30 000 złotych, a jeżeli okoliczności wskazują na to, że egzekucja grzywny nie będzie skuteczna — na zastępczą karę aresztu, przy czym miesiąc ograniczenia wolności odpowiada 15 dniom aresztu.”

3) art. 37a otrzymuje brzmienie:

„Art. 37a. W stosunku do sprawcy wykroczenia przeciwko porządkowi i spokojowi publicznemu, instytucjom państwowym i społecznym lub urządzeniom użytku publicznego, zagrożonego karą aresztu 3 miesięcy, można orzec nawiązkę do 50 000 złotych na cel społeczny wskazany przez organ orzekający.”

Art. 5. W Kodeksie postępowania w sprawach o wyrokroczenia wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 66 w § 1 wyrazy „od 200 do 2000 złotych” zastępuje się wyrazami „od 500 do 3000 złotych”;
- 2) po art. 98 dodaje się art. 98a w brzmieniu:

„Art. 98a. Przy wykonywaniu kary ograniczenia wolności stosuje się odpowiednio przepisy art. 113—123 Kodeksu karnego wykonawczego.”

Art. 6. W ustawie z dnia 25 września 1981 r. o zwalczaniu spekulacji (Dz. U. z 1982 r. Nr 36, poz. 243 i z 1985 r. Nr 23, poz. 100) w art. 8 wyrazy „lat 2” zastępuje się wyrazami „1 roku”, a wyrazy „100 000 zł” — wyrazami „500 000 zł”.

Art. 7. 1. Traci moc art. 36 ustawy z dnia 10 maja 1985 r. o szczególnej odpowiedzialności karnej (Dz. U. Nr 23, poz. 101 i Nr 25, poz. 111).

2. Orzeczenia wydane na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w ust. 1, podlegają wykonaniu.

Art. 8. 1. Jeżeli na podstawie niniejszej ustawy nastąpiła zmiana właściwości sądu, orzeka sąd dotychczas właściwy, gdy akt oskarżenia wniesiono przed dniem wejścia w życie tej ustawy.

2. Sprawy, w których orzeczenia sądu kończące postępowanie zostały uchylone po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, przekazuje się sądowi właściwemu według przepisów obowiązujących po tym dniu.

3. Czynności procesowe dokonane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są skuteczne, jeżeli ich dokonano z zachowaniem przepisów dotychczasowych.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1988 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. K. Barcikowski
Sekretarz Rady Państwa: Z. Sułowicz

Oplata za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 2400 zł, półrocznie 1500 zł.
Oplata za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 500 zł, półrocznie 250 zł.

Prenumeratę na rok następny (roczną lub półroczną) przyjmuje się do dnia 31 października. Prenumeratę można zgłaszać za I półrocze bieżącego roku do dnia 31 marca, za II półrocze bądź za cały bieżący rok — do dnia 30 września. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem, a ponadto zostaną policzone koszty przesyłki. Oplata za prenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzyodcinkowym przekazem pocztowym na konto Wydziału Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim, IV Oddział Miejski, Warszawa, nr 1049-3157-222. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), dokładny adres z numerem kodu pocztowego oraz liczbę zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw można nabywać:

w Warszawie:

- w punkcie sprzedaży Wydawnictw Akcydensowych, al. I Armii Wojska Polskiego 2/4 (tel. 29-61-73) — egzemplarze bieżące oraz z lat 1957—1987;
- w księgarniach: Powszechnego Domu Książki „Uniwersus”, ul. Belwederska 20/22 (tel. 41-40-05); im. Stefana Żeromskiego, al. Gen. K. Świerczewskiego 119/123 (tel. 20-46-28); Wydawnictw Ekonomicznych i Budowlanych, ul. Żurawia 1/3, przy pl. Trzech Krzyży (tel. 21-44-05) — egzemplarze bieżące oraz z roku 1987;

poza Warszawą — egzemplarze bieżące oraz z ostatnich 2 lat:

- w punktach sprzedaży znajdujących się w urzędach wojewódzkich w: Białej Podlaskiej, Białymstoku, Bielsku-Białej, Bydgoszczy, Ciechanowie, Kielcach, Krośnie, Lesznie, Opolu, Ostrołęce, Piotrkowie Trybunalskim, Plocku, Przemysłu, Radomiu, Sieradzu, Skierniewicach, Suwałkach, Tarnobrzegu, Włocławku, Wrocławiu oraz w Urzędach Miast Krakowa i Łodzi;
- w punktach sprzedaży znajdujących się w sądach w: Białymstoku, Bielsku-Białej, Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Elblągu, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gorzowie Wielkopolskim, Jeleniej Górze, Kaliszu, Katowicach, Kielcach, Koninie, Koszalinie, Krakowie, Legnicy, Lublinie, Łodzi, Nowym Sączu, Olsztynie, Opolu, Ostrowie Wielkopolskim, Poznaniu, Radomiu, Rzeszowie, Słupsku, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu, Wałbrzychu z siedzibą w Świdnicy, Wrocławiu, Zamościu i Zielonej Górze.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, skrytka pocztowa 81) niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3
Administracja: Wydział Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 694-67-50 i 42-14-78.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 0268-1300-88.

Cena 36,00 zł